

med Levnetsmidler. Det er ogsaa i høi Grad vigtigt, at de Regler for Bevisbyrden, som efter de nugældende Lovbestemmelser have, noget lempes saaledes, at det bliver Politiet muligt at ramme de Forhandlere, hos hvem der findes forfalskede Levnetsmidler. Det bør ikke være Politiet, som skal bevise, at disse Forhandlere selv vidste, at Levnetsmidlerne havde en mislig Bestaffenhed; men det bør forudsættes som givet, at de have Kundskab om Bestaffenheden af de Varer, de forhandle, og at de for at være straffri selv skulle godtgjøre eller bringe til Rimelighed, at de ikke have en saadan Kundskab. I denne Henseende kan der naturligvis ikke foretages noget bestemt Bevis fra de Handlendes Side. Man kan ikke egentlig bevise, at man ikke har en Kundskab om Noget; men der kan dog tilveiebringes mere eller mindre Rimelighed for, hvorvidt en saadan Kundskab til Varernes Bestaffenhed er tilstede eller ikke, og derefter maa saa Dommen afgjøre, hvorvidt Bedkommende er straffskyldig eller ikke. Nu er det derimod Politiets Sag at føre Bevis for, at Forhandlerne virkelig have haat Kundskab om Varernes mislige Bestaffenhed, for at de skulle kunne straffes. Deri ligger den store og væsentlige Forskjel. Men ogsaa i andre Henseender forekommer det mig, at Straffebestemmelserne ere i høi Grad vigtige og nødvendige, saaledes som de ere foreslaaede, for at det kan indpræges i Befolkningens Bevidsthed, at den fortsættelige Forfalskning af Levnetsmidler er en ligesaa stor Brøde som Forfalskning i andre Henseender, medens Straffene for de to Arter Forfalskning jo nu ere meget forskellige. Det er altsaa i disse Henseender, at Udvalget sætter væsentligt Pris paa Loven. Jeg skal ikke komme ind paa de forskellige Bestemmelser, som flere af Udvalgets Medlemmer savne i Loven, fordi vi som sagt anse det for nyttigt og vigtigt at naae til et praktisk Resultat i denne Session, hvilket neppe vil kunne opnaas, dersom man udvider Lovens Indhold ud over det, som nu er foreslaaet. En Bestemmelse, som jeg endnu blot skal nævne, er den, som Lovforslagets § 1 indeholder om, at Bagerne ere pligtige til at angive Vægten paa Brødet, naar Brødet er af 2 Punds Vægt eller derover. Dette forekommer mig virkelig i allerhøieste Grad ønskeligt, og jeg kan ikke tro andet, end at det ogsaa maa kunne vinde Bifald paa et andet Sted. Det ses jo nu, ikke at tale om, at der i stort Omfang sælges Rugbrød, som er lavet ikke af Rugmel, men tilbøls af Maismel, — at der i Alviserne bekendtgjøres, at den og den Bager sælger Brød af Rugmel og Maismel af „omtrentlig“ en Vægt af 8 Pbd. Dette Ord „omtrentlig“ er et meget vagt Udtryk, og ligesom jeg tror, at Befolkningen i det Hele bliver narret, naar den for Rugbrød kjøber Brød, der bestaar halvt af Mais halvt af Rug, saaledes er dette Forhold endnu værre, i jo

større Maal Maismelet bliver blandet ind i Rugen. Naar den og den Bager siger, at hans Brød holder omtrentlig 8 Pbd. og sælges til 54 Øre, vil han jo ikke kunne straffes, naar det siden viser sig, at den, der har kjøbt Brødet, har givet 54 Øre, men kun faaet 6½ Pbd. Brød. Men det er dog ogsaa, forekommer det mig, ganske utilbørligt. Jeg kan heller ikke lade være at indskyde den Bemærkning, at det vilde være ønskeligt, at Sundhedspolitiet beskæftigede sig med det Spørgsmaal, hvorvidt i det Hele taget denne Indblanding af Maismel i Rugmel bør tillades. Saaftald burde Bedommende gjøres opmærksom paa, at en saadan Blanding har fundet Sted. Jeg anser denne Nydelse af Mais for ingenlunde at være farefri, og det viser sig jo ogsaa andetsteds, at en Sygdom af en endog meget farlig Bestaffenhed udviker sig hos den Befolkning, hvis væsentligste Næringsmiddel er Mais. Det viser altsaa, at der maa være en Bestaffenhed ved Maizen, som er farlig.

Øvrigt har jo Udvalget i Overensstemmelse med, hvor der blev antydet som ønskeligt ved 1ste Behandling, indskrænket sig til at anbefale Lovforslaget saaledes, som det er indbragt i denne Session af den høitagtede Minister. De Ændringer, som ere foreslaaede, har Udvalget betragtet som Redaktionsændringer, idet de ikke gaa ud paa at forandre Noget i selve Bestemmelserne, men alene angaa Bestemmelsernes Affattelse. Jeg takker den høitærede Formand for, at han har gjort opmærksom paa et Par smaa Inkorrektheder, som ere fremkomne ved Trykfeil, nemlig at der i Ændringsforslag Nr. 1 staar „overhoved“ istedetfor „overhovedet“, og at der i Ændringsforslaget Nr. 2 staar „Handelspladsen“ istedetfor „Handelspladsene“, som det hedder i Lovforslagets § 1. Udvalget har blot villet rette Pluralisformen, idet Pluralis af Handelsplads hedder Handelspladser og ikke Handelspladse. Denne Forandring vil forhaabentlig kunne vedtages uden Afstemning. Ændringsforslaget under Nr. 3 gaar blot ud paa at udslette to overflødige Ord, og i Ændringsforslaget Nr. 4 foreslaas det at rette „kommunalbestyrelser“ til „kommunalbestyrelse“. Under Nr. 5 foreslaas ligeledes blot en anden Affattelse, som Udvalget har anset for rigtig, fordi der i Slutningen af 2det Stykke af § 2 staar: „efter Borgerrepræsentationens nærmere Indstilling“ med Hensyn til Antallets Forøgelse, medens der ikke findes i Paragrafen Noget om en tidligere Indstilling. Ligeledes er Ændringsforslaget under Nr. 6 kun en Udslettelse af et overflødig Ord, og dermed hænger sammen Ændringsforslaget under Nr. 7. Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 8 er jeg bleven opmærksom paa, at det vil være rigtigt at affatte Bestemmelsen anderledes, end her er foreslaaet, af Hensyn til Forholdene paa Bornholm, idet paa Bornholm Politidgifterne ogsaa i